

J.D. ROBB

ZA TOHLE
ZAPLATÍŠ

Copyright © 2023 by Nora Roberts
Translation © Zdík Dušek, 2025
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu PAYBACK IN DEATH
vydaného v roce 2023
nakladatelstvím St. Martin's Press,
an imprint of St. Martin's Publishing Group,
přeložil Zdík Dušek
Redakční úprava Helena Škodová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2025
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-403-8

*Ten, kdo zvažuje pomstu,
udržuje vlastní rány otevřené.*

Francis Bacon

*Láska nemá radost ze špatnosti,
ale vždycky se raduje z pravdy.*

I. Korintským 13:6
(podle ekumenického překladu Bible, 1985)

1. kapitola

Někdo buď unesl slunce, anebo se rozhodl kašlat na výkupné a rovnou ho zabil.

Dva nádherné týdny před svým únosem nebo skonem sálalo horkem a světlem, až se moře pod vilou na řeckém pobřeží třpytilo jako diamanty na safírovém podkladu. Odplavovalo veškerý stres a ponechávalo dostatek prostoru spánku, sexu, vínu, lenošení a dalšímu sexu.

Byla přesvědčená, že neexistuje lepší způsob, jak strávit část léta 2061.

Poručík Eva Dallasová, policistka z oddělení vražd, už řadu dní vůbec nemyslela na vraždy ani na lidské neštěstí, s nímž se při práci setkávala. Už to samo o sobě pro ni byla dovolená. A když připočtete vilu ze sluncem vysušených zlatavých kamenů, výhled na moře a kopec, olivové háje a vinice za každým oknem a celé to završíte klidem a soukromím s milovaným mužem, máte opravdu všechno.

Byl to zatraceně dokonalý způsob, jak oslavit jejich třetí výročí.

Pořád nad tím občas žasla. Jak policistka a zločinec (bývalý), dvě ztracené duše, které vlastními silami unikly z bedných podmínek, jež jim osud nadělil, mohli najít jeden druhého. Jak se jim podařilo vybudovat pěkný a stabilní společný život.

Ať už se v něm cokoliv měnilo nebo vyvíjelo, toto zůstávalo neměnné.

Nyní, po dvou týdnech absurdního přepychu – ne že by ho Roarke považoval za absurdní –, přiletěli do Irska, pod oblohu zakrytou mraky a do deště.

Možná slunce zavraždili Irové.

Přesto, pole a louky zářily jasnou zelení, do dále se vlnily kopce a kolem se blyštily mokré kamenné zdi. Úzká silnice, po níž jeli, se klikatila a z obou stran je svíraly živé ploty s krvavě rudými květy.

Eva nahlédla do svého nitra. Možná je trochu vystresovaná, ale jenom proto, že Irové – kromě toho, že byli podezřelí z vraždy slunce – jezdí po špatných stranách klikatých silniček a Roarke se po nich hnal jako po rovné dálnici.

Byl skrznastrz šťastný a jeho štěstí nakazilo i ji. Eva nepovažovala za jedno z pravidel manželství, že musí s manželem sdílet radostnou náladu, ale brala to jako výhodu.

Na chvíli se na něj zadívala – byl to pro ni příjemnější pohled než do mezer v živých plotech, za nimiž bylo vidět ovce, krávy, občas koně a další čtyřnohá zvířata.

Měl takový obličej. Bouřlivé, irsky modré oči, dokonale tvarovaná ústa, to vše rámované černým sametem vlasů.

Střelil po ní pohledem, zvlínil rty a i jeho oči se usmály – jen pro ni.

„Už to není daleko.“

„Vzpomínám si.“

Když navštívili farmu jeho rodiny v Clare naposledy – rodiny, o jejíž existenci během dětství jako z noční můry ani později během úspěšné dráhy zloděje, pašeráka a (víceméně) poctivého podnikatele, který vybudoval rozsáhlé impérium, neměl ani tušení –, pronásledovali nájemného vraha.

Lorcan Cobbe, krutý a násilnický mladík z Roarkeova dětství, vyrostl v krutého a násilnického muže, který chtěl Roarkea zabít.

Kdo jinému jámu kopá, pomyslela si. Teď Cobbe seděl v betonové cele mimo planetu a stráví tam celý zbytek svého mizerného života.

„Vepředu se protrhávají mraky.“

Eva se zadívala na olovnatou oblohu. Když přimhouřila oči, měla dojem, že rozeznává o něco světlejší šedivý proužek.

„Tomu říkáš trhlina?“

„Říkám, ano,“ potvrdil hlasem, v němž jasně zněl irský přízvuk, a položil jí dlaň na ruku. „Znamená pro ně hodně, že za nimi takhle zajedeme a strávíme nějaký čas s rodinou. A pro mě znamená ještě víc, že jsi k tomu ochotná.“

„Já sem jezdím ráda. A mám ráda i je, všechny. Je příjemné, nějaký čas tu pobýt, když s sebou nemáme fúru poldů.“

„To je. I když i minule to byl nakonec velice uspokojivý výlet.“

„Protože jsem ti šla z cesty a nechala tě, abys Cobbemu nakopal zadek.“

Při obratu „nechala tě“ se znovu usmál. „Moje policistka mi rozumí a miluje mě. A podívej, támhle je kousek jasné oblohy.“

Teď už nemohla popřít, že jde o trhlinu, protože za mraky viděla náznak modré barvy.

„*Jasně* je silné slovo.“

Zatočil, pak ještě jednou a Eva uviděla pole, kde kdysi přistála v tryskovém vrtulníku – mezi zatracenými krávami –, protože ji potřeboval. Kde se poprvé setkala se Sinead Brodyovou Lanniganovou, dvojčetem Roarkeovy matky.

Viděla i dům ze šedivých kamenů, stodoly a další přístavky, bující zahradu.

Jakmile Roarke odbočil na příjezdovou cestu, přední dveře stavení se rozletěly a ven vyběhl Sean, Sineadin pihovatý vnuk.

„Konečně jste tady! Čekáme na vás celou věčnost! Babička s mamkou připravily hostinu na uvítanou. Padám hlady, ale nedovolily mi sníst ani ždíbec.“

Stál v prudkém dešti, s plavými vlasy a zářícíma očima.

„Pomůžu vám odnést tašky.“

„To jsi hodný. Jakkak se máš, Seane?“

„Dobře, v pohodě. Máš u sebe zbraň?“ zeptal se Evy.
„Můžu ji vidět?“

„Nemám a nemůžeš.“

„Co se dá dělat.“ Hodil si přes rameno tašku, kterou mu Roarke podal. „Tak třeba pozdějc. Od vaší poslední návštěvy

jsme tady neměli žádný problémy, ale teď je třeba mít budeme.“

„Přines tu tašku dovnitř!“ zavolala na něj ze dveří Sinead, medově plavé vlasy stažené do elegantního ohonu a ruce opřené o útlé boky. „A nech svoje příbuzné vydechnout. Vítejte, oba. Stýskalo se nám po vás. Ne, ne, neobtěžujte se s těmi taškami.“

Objala Roarkea a chvíli ho pevně držela. Pak se otočila k Evě a udělala totéž. „Máme tady dost schopných mužů, aby vám je nanosili dovnitř i nahoru do vašeho pokoje.“

V domě je obklopily barvy a pohyb, hlasy, které je radostně zdravily, další objetí. Eva odhadovala, že během pěti minut na farmě Brodyových absolvovala víc objetí než za posledních pár let – nebo ještě déle.

Někdo jí podal sklenku vína.

Pulty v kuchyni byly plné jídla a vzduchem se linula vůně čerstvě upečeného chleba a kuřete.

To kuře možná ještě ráno kvokalo v kurníku, ale o tom Eva nehodlala přemýšlet.

Někdo jí vtiskl do ruky talíř s porcí, která by zasytila tři vyhladovělé osoby. Kolem proběhli dva psi, vzápětí dvojice dětí.

Sinead ji odvedla stranou.

„Dárek, který jsi poslala, mám schovaný. Jenom mi řekni, kdy ho budeš chtít.“

„Nejspíš po tomhle všem.“

„Máme vám ho odnést do pokoje?“

„To ne. Měl by ho dostat tady. Jsou tu všichni. Nebo aspoň myslím, že jsou.“

„Do posledního. Nevěděla jsem, jestli mu ho nebudeš chtít předávat v soukromí.“

„Ne, jde o... rodinu. Souvisí s rodinou.“

Sinead zjihly zelené oči a políbila Evu na tvář. „Jsem moc vděčná, že tě má, Evo. Jestli jsem to ještě neřekla, věř mi, že jsem. Ale teď ti najdeme nějaké místo k sezení, aby ses

mohla najít. Posuň se trochu, Liame, naše Eva má delší nohy než ty.“

A tak se Eva posadila – dlouhonohá policistka s nakrátko ostříhanými hnědými vlasy a očima barvy whisky – do centra hluku a zmatku, který si nezahlasil s newyorskou dopravní zácpou.

Sama rodinu nepoznala, jen zneužívání a násilí, a zvolila si povolání, v němž se stavěla za mrtvé. Teď však rodinu měla – rodinu, kterou si vytvořila, často bezděčně, v New Yorku.

A druhou rodinu zde, na irské farmě.

V panujícím chaosu zachytila Roarkeův pohled, a když jejím směrem pozvedl skleničku k přípitku, sama udělala totéž.

Neměla naplánované, jak přesně mu předá dárek k výročí, a nebyla si ani jistá, jestli to zvládne.

Když ale uvažovala o předání v Řecku, o samotě, nepřípadalo jí to správné.

Po hostině, kdy se rodina rozptýlila po obývacím pokoji, jídelně a kuchyni, včetně pochrupujících psů a kojeneho dítěte, a Roarkeova prababička něco pletla, si Eva nicméně pomyslela, že konečně nastal vhodný okamžik.

„Víš to jistě?“ zeptala se jí Sinead, když zašly do salonku a Sinead otevřela skříň. „Neviděla jsem ho a odolala jsem – doplním, že s vypětím sil – pokušení podívat se dovnitř, ale zhruba vím, o co jde, a budou tady slzy. Předpokládám, že si pobřečím i já.“

„Myslím, že takhle to pro něj bude znamenat víc.“

Nebo v to aspoň doufala.

Odnesla dárek zabalený v hnědém papíře Roarkeovi, který si právě povídal se svým strýcem o ovcích.

„Je to s několikadenním zpožděním – pokud sis myslel, že jsem zapomněla.“

Podala mu dlouhý, široký balíček a viděla, že ho opravdu překvapila – to se nestávalo často.

„Roztrhej to,“ pobídl Roarkea Sean. „Babička nám ani nenaznačila, co to je.“

„Tak to radši hned zjistíme.“

Obstoupili je další příbuzní a Roarke odstranil papír.

A uvnitř našel rodinu.

Na obraze byl statek, kopce i pole v pozadí. A stáli na něm všichni společně – celý zástup: mladí, staří, s dětmi v náručí, Eva a Roarke uprostřed.

Sinead za Roarkeovým pravým ramenem, Roarkeova matka, která zemřela tak dávno, za jeho levým.

„Jsme tam všichni. Tohle je moje teta Siobhan, babi?“

„Ano, je. Ano, to je naše Siobhan. Je krásný. Nádherný.“ Sinead se odvrátila a zabořila manželovi obličej do ramene. „A už bulím, Robbie.“

„To je... Evo!“ Roarke k ní vzhlédl, s dojetím v modrých očích. „Nemám slov.“ Vzal ji za ruku. „Dala jsi tam i Summerseta.“

„To víš,“ pokrčila rameny. „Namaloval to Yancy.“

„Ano, vidím podpis. Nemohl jsem dostat vzácnější dar. Jak se vám to povedlo?“

„Sinead poslala fotky a Yancy udělal zbytek.“

„Ukaž, chlapče.“ Robbie mu vzal obraz z ruky. „Postav se a polib svou ženu.“

„Hned to udělám. Šíleně tě miluju.“

Políbil ji a rodina zatleskala. A všichni se shlukli kolem, aby si prohlédli Evin dar.

Všichni, mladí i staří, slavili dlouho do noci. Byla tu hudba – což obnášelo i zpěv a tanec –, spousty piva, vína, whisky a ještě víc jídla. Jelikož se modrá trhlina rozšířila na celou oblohu, účastníci se neomezovali jen na dům, ale slavili i pod měsícem a hvězdami.

Když Eva našla chvílku, aby se posadila – doufala, že je dost daleko, aby ji nikdo nenutil k dalšímu tanci –, Sean si sedl vedle ní s talířem koláčků.

„Líbil se mi ten případ s unesenejma holkama, který pak zamkli do tý hrozný školy. Totiž, nelíbilo se mi, jak je tam drželi,“ upřesnil, „ale to, jak jste je dostali ven.“

„Odkud o tom víš?“

„Z internetu,“ odpověděl uvolněně a zakousl se do dalšího koláčku. „A povídalo se o tom dokonce i v Tulle. Slyšel jsem tátu říkat, jak je hrdej, že to byla naše Eva, kdo zachránil ty holky před tak hrozným osudem a zařídil, že ti, co jim ubližovali, dostanou, co jim patří.“

„Měla jsem pomoc.“

„No jasně. Jsi policejní šéfka a bylo moc fajn vidět tvoje lidi, když jste tu byli minule. Když jsi zatýkala tyhle darebáky, omráčila jsi některý z nich?“

Proč vlastně ne, k čertu? pomyslela si a vzala si koláček. „Vlastně jo.“

„Paráda. Zasloužili si to, a ještě víc. A mělas příležitost...“ ohnal se pěstí, „někomu jednu ubalit?“

„Jo, pár ran jsem rozdala.“

„Roarke určitě taky, protože naši říkaj, že se pere jako démon.“

„Umí se o sebe postarat.“

„Ten, co sem přiletěl na jaře, chtěl ublížit babičce a každému, kdo by mu padnul do ruky.“ Zářivé oči potemněly chladným vztekem, kterému Eva nejen rozuměla, ale taky vůči němu cítila respekt. „Přiletěl ublížit babičce, protože by to ranilo Roarkea.“

„Teď už se tvojí babičky nikdy nedotkne, ani nikoho jiného z vás.“

„To je fakt, protože jste ho zavřeli. Myslím, že nebudu farmář, i když statek miluju. Když o tom tak uvažuju, spíš budu zavírat lidi – samozřejmě jenom padouchy.“

„Je to trochu složitější.“

„Jasně, já vím, že je. Musíte trénovat, abyste věděli, jak máte chránit ostatní, a skládáte přísahu. Proto mě baví číst o tvech případech. A viděl jsem ten film o tobě, Roarkeovi a těch klonech.“

Rozhlédl se po své rodině těma svýma brodyovsky zelenýma očima.

„Tulla je klidný místo, ale i tak tady lidi potřebujou chránit, nebo ne? Minulej rok jsem viděl tu mrtvou holku, a tu nikdo neochránil včas. I tady se může leccos semlít. Takže budu nejspíš polda, co rád farmaří.“

„To je dobrý způsob, jak mít obojí.“

Krátce přikývl, jako by se to tím uzavřelo. „Taky si říkám.“

Eva si uvědomila, že sama byla v jeho věku, možná ještě mladší, když se rozhodla, že půjde k policii. Měla jiné důvody, a díkybohu za to, ale stejný cíl.

„Až přijedete na Děkuvzdání do New Yorku, třeba bys mohl zajít na policejní ústředí.“

Nerozzářily se mu jen oči, ale celý obličej. „Myslíš to vážně?“

„Přijde na to, jestli v té době budu zrovna mít nějaký aktivní případ a –“

„Já nebudu vůbec rušit. Mluvil jsem s kapitánem Feeneyem, když tady byl, a třeba bych se mohl juknout i na oddělení k elektronikářům? V tom filmu to všechno vypadalo super.“

Vypila jsem moc vína a jsem až moc uvolněná, pomyslela si. Nechala se zatlačit do kouta. „Zkusíme to nějak vymyslet.“

„Musím to říct tátovi!“

Odběhl a jeho místo zaujal Roarke.

„O copak tu šlo? Vypadalo to, jako bys mu už dala dárek k Vánocům.“

„Nějak se stalo, že jsem mu tak trochu nabídla návštěvu ústředí, až na Děkuvzdání přijedou k nám.“

Když se Roarke zasmál a políbil ji na tvář, jen zavrtěla hlavou.

„Je fikaný. Všichni jsou fikaní, když na to přijde.“ Zvedla sklenku s vínem, znovu si pomyslela: Proč vlastně ne, k čertu? a napila se. „Připomněl mi, jaká jsem bývala já – bez té přítěže. Každopádně...“ Pokrčila rameny. „Sleduje moje případy na internetu.“

„Jak jinak. Jsi pro něj hrdinka.“

„Jestli chce být polda, bude se muset naučit rozlišovat mezi poldou a hrdinou.“

„Vidím to tak, že jde o jedno a totéž.“ Vzal ji za ruku. „Ten obraz, Evo...“

Samolibě se usmála. „Tenhle dárek se mi povedl.“

„Dostala jsi mě. Jak tě to napadlo?“

„Musíš si položit otázku, co máš pořídit chlápku, který, pokud něco nemá, je to jenom proto, že to ještě nevynalezli. A on to pak vynalezne a získá. Musí to být něco osobního. Takže, chronologicky vzato, Summerset tě našel na ulici, my jsme se našli navzájem a ty jsi pak našel celou rodinu.“

Položila mu hlavu na rameno. „Když jsi mi dal dárek ty, ty kouzelné vesty pro moje detektivy? Tehdy jsi dostal zase ty mě. Navzájem si rozumíme. Chápeme, co je pro toho druhého důležité.“

„Na zamilované pohledy budete mít čas později.“ Přistoupil k nim Robbie a natáhl ruku k Evě. „Teď si jdu pro další tanec se svou neteří.“

Eva si potření pomyslela *Proč vlastně ne?* a šla tančit.

Probudila se sama, v kuželu perletového slunečního světla. Na stolku vedle postele ležela paměťová kostka. Jakmile ji zapnula, ozval se z ní Roarkeův hlas.

Šel jsem na pole. Dole v kuchyni dostaneš kávu a snídani, až vstaneš a budeš na ně mít chuť.

Jestliže na ni čekala káva, mohla vstát rovnou.

Zdejší sprcha se zdaleka nevyrovnala multitryskové a parní, jakou měla doma, ani luxusu vily v Řecku, ale splnila účel.

Oblékla si kalhoty, košili a s myslí dosud otupělou spánkem automaticky sáhla po pouzdru se zbraní. Zabralo jí vteřinu, než si vzpomněla, že ho zamkla do kufru.

Vyšla z pokoje do ticha – pokud nepočítala příležitostné zabučení krávy nebo bekot ovce (a Eva je rozhodně počítala).

Sestoupila po vrzajících schodech do kuchyně, kde zaznamenala nádhernou symfonii vůní – s kávou coby svůdným hlavním motivem.

„Dobré ráno, Evo. Slyšela jsem, že jsi vstala, takže máš připravené čerstvé kafe.“

„Díky.“ Eva popadla hrnek, zatímco Sinead – se zástěrou přes košili a kalhoty a se zrzavě zlatavými vlasy staženými do ohonu – dala na sporák pánev.

„Je to Roarkeova značka, takže se nemusíš bát. Říkal, že káva byl jeho první dárek pro tebe.“

„Jo. Záludný způsob, jak překonat moji obranu.“

„Roarke je prohnáný. A teď, zvládneš irskou snídani se vším všudy?“

„Po včerejším večeru jsem měla dojem, že mi to bude stačit na týden. Ale možná ano.“

„Zase jsi to vytancovala, jako já. Mohla bys začít sodovým chlebem – je plný hrozinek a upečený dneska ráno.“

„To jsem cítila. Tuhle vůni si pamatuju z loňské návštěvy.“

A teď se k ostatním připojila ještě vůně opékaného masa.

Eva se posadila ke kuchyňskému stolu. Připadalo jí divné, jen tak sedět, zatímco pro ni někdo vaří. Sinead nepoužívala žádný AutoChef. Ale Eva měla dojem, že přesně to se od ní očekává.

„Roarke je na poli?“

„Ano, odtáhli ho tam – a může si za to sám, protože je takové ranní ptáče. To je rodinný rys Brodyů.“

„Opravdu? Skoro každý den vstává před svítáním a pořádá videokonference nebo holoschůzky s lidmi na opačném konci světa.“

„Opravdu. Nejspíš za to můžou jeho farmářské kořeny.“

„Je těžké vidět v Roarkeovi farmáře.“

Sinead se na ni ohlédla a usmála se. „Svým způsobem taky orá, seje, stará se o růst a sklízí plody.“

„Dá se to tak říct.“ Eva se usmála a znovu se napila kávy. „Jo, dá se to tak říct.“

„A ty zase hlídáš pole a chráníš ty, kdo na nich pracují, před šelmami. Hodíte se k sobě.“

Zakrátko postavila před Evu talíř.

„Pořád vidím jeho obličej, když mi poprvé zaklepal na dveře. Ten zármutek v jeho očích –, které vypadaly úplně stejně jako oči mé sestry. Jistě, Siobhan je měla zelené jako já, ale jejich tvar, jejich výraz... Dítě mé sestry. Viděla jsem, jak se rozzářil, když jsi přistávala na vedlejším poli. A když se na tebe podíval, věděla jsem, že našel lásku, jakou má sestra nikdy nepoznala.“

Odložila utěrku. „Říkala jsem si, jestli bych si s tebou mohla o něčem promluvit.“

„Jistě. Je tu nějaký problém?“

„Nejde o současnost, ale o minulost. Uvařím si čaj a přisednu si k tobě, zatímco budeš jíst.“

Sinead si dávala s vařením čaje načas a Eva si uvědomila, že z ní vnímá nervozitu.

„Myslela jsem si, že je vhodná chvíle, když jsme tu jen my dvě, abych vyslovila, co mě tolik trápí.“ Posadila se a vzdychla. „Nebojovali jsme o něj, víš? O našeho Roarkea. Byl ještě maličký a u toho parchanta Patricka Roarkea. Bylo to dítě mé sestry, a my jsme o něj nebojovali.“

Jelikož Eva předpokládala, že tím pomůže zmírnit Sineadinu nervozitu, pokračovala v jídle. „Slyšela jsem něco jiného. Když jel tvůj bratr do Dublinu, aby se pokusil zjistit, co se stalo s vaší sestrou, Patrick Roarke ho skoro zabil.“

„To je pravda, drahý bože, to je pravda, a varoval ho, že nás všechny pohrbí, pokud se ještě někdo z nás ukáže. V té době, v těch těžkých časech, měl Patrick Roarke v hrsti nejen policisty. Přesto, věděli jsme o tom dítěti, a nechali jsme ho být. Nebojovali jsme o Siobhanina syna. A jak běžel čas, mysleli jsme si – věřili jsme –, že o nás Roarke ví, že ví o své matce. Uběhl další čas a doslechli jsme se – s jistým zpožděním –, že Patrick Roarke je mrtvý. Myslela jsem na vlastní děti, které nebyly o tolik mladší než to sestřino.“

„Mysleli jste si, že o vás ví,“ řekla Eva, když Sinead zmlkla a hleděla do svého čaje. „A že kdyby se s vámi chtěl spojit, ozval by se vám, protože Patrick Roarke už mu v tom nemohl

bránit. Mysleli jste si – a kdo by vám to mohl vyčítat? –, že je možná po svém otci, a měli jste vlastní děti, které jste chtěli chránit.“

Oči se jí zalily slzami, ale nepřetekly na líce, ani když Si-nead přikývla. Napila se čaje, aby nabrala sílu a mohla pokračovat.

„Během let jsem se tím tak trochu utěšovala. Slýchali jsme o Roarkeovi – o mladíkovi, který nadělal velké jmění, objevovaly se zvěsti o pokoutních obchodech. O jeho životě v New Yorku. Vybuodoval něco jako impérium, nemám pravdu?“

„Ne *něco* jako.“

„Když jsem si dovolila o tom přemýšlet, uvažovala jsem, jaký z něj asi vyrostl muž. Jako jeho otec? Chladný, vrahounský, bezcitný? Když jsem viděla jeho fotografii v nějakém nóbl podniku a s krásnou ženou v náručí, říkala jsem si: Kde je Siobhan? Kde je v tom muži moje sestra? Neviděla jsem ji tam, chápeš? Vůbec jsem ji v něm neviděla, a o to snazší bylo nechat to plavat, nestarat se o něj.“

Znovu si povzdychla. „Pak jsem uviděla jeho fotku s tebou, s policistkou s vážnýma očima. Nebyla jsi tak oslnivě krásná jako ty ostatní, ale rozhodně výraznější. A když jsem ho viděla stát vedle tebe, pomyslela jsem si: Ach ano, teď už je to jasně patrné, přece jen má v sobě něco z mé sestry. Ale kdo je ta žena, která ji v něm vynesla na povrch?“

„Vždycky v něm byla, Sinead.“

Brodyovský zelené oči opět zalily slzy. „Teď už to vím. Myslím, že jsem to pochopila ve chvíli, kdy jsem mu otevřela dveře. Ale...“

„Otevřela jsi mu dveře,“ přerušila ji Eva. „Pozvala jsi ho dál. Dala jsi mu rodinu. Lítost není v tomhle případě jenom zbytečná, ale přímo škodlivá.“

„Nestarali jsme se o něj.“

„Pozvali jste ho dál, když vás potřeboval,“ opravila ji Eva. „Otevřeli jste dveře, o kterých nevěděl. O kterých si myslel, že mu je zabouchnete před nosem. Roky v Dublinu s tím hajzlem Patrickem Roarkem i ty další z něj vytvořily to, čím

je. Kým je. Jestli litujete toho, co jste udělali nebo neudělali, zároveň litujete toho, jaký dnes je.“

Sinead zamrkala, aby se zbavila slz, a opřela se v židli. „To byl velice irský argument.“

„Vážně?“ Eva pokrčila rameny a vytřela z talíře zbytek snídaně. „Připadá mi to prostě logické.“

„Miluješ ho. Hodně.“

„Je to složitý, rozčilující, sebevědomý, fascinující a velkorysý muž. Miluju ho, a hodně, i když mě štve. Což se stává docela často. A přece. Víš, co mi dal k výročí?“

Sinead se usmála a otřela slzu, která jí nějak proklouzla na tvář. „Doufala jsem, že mi to povíš nebo ukážeš. Předpokládám, že je to něco oslnivě nádherného.“

„Pro mě ano. Vyvinul a začal vyrábět pomůcku, kterou nazval Lehký štít. Je to ohebná tělní zbroj, kterou můžeš nosit jako podšívku kabátu, bundy, vesty, uniformy. A dal ji všem mým lidem. Další várkou vybaví celou newyorskou policii.“

Sinead chvíli mlčela. „Miluje tě. Hodně.“

„Jo, to jsou věci. Nikdy nepochopím proč, takže jsem se to prostě naučila přijímat. Nikdy nenajdeš odpovědi na všechna co kdyby a kéž by, Sinead, proto lítost nemá cenu. A navíc znevažuje to, kým je. Je to Siobhanin syn.“

„Sejmula jsi mi ze srdce velký balvan. Opravdu.“

„To je dobře, protože tam ten balvan nepatřil.“

„Pomohlo mi, když jsem to od tebe slyšela. Věřila jsi, že se k němu zachováme dobře.“ Sinead se na vteřinu odmlčela a pak vykulila oči, zazubila se a zvedla prst. „Teď mi to došlo. Prověřila sis nás.“

„Jsem polda,“ odpověděla Eva prostě. „A pozor, protože Sean se jím chce taky stát.“

„Vypadá to tak. Takže jsi nás... prověřila?“

„Pochopitelně jsem si vás proklepla. Všechny. A že vás je.“ Eva odsunula talíř stranou. „Jste výjimečná rodina.“

„Teď ještě výjimečnější. Zopakuju to.“ Natáhla se k Evě a vzala ji za ruku. „Jsem ti vděčná, Evo, a zároveň jsem vděčná za tebe.“

„Roarke je na nějakém poli, kde nejspíš šlape do kravských lejn v botách za pět tisíc dolarů.“

„Panenko skákavá, tolik přece nestály.“

„To je ještě skromný odhad.“ Eva vstala a nalila si další hrnek kávy. „To pomyšlení mi prozařuje den. Takže jsem vděčná i já vám.“

„Chtěla jsem jít ven nařezat nějaké květiny. Díky našemu rozhovoru se cítím klidná a šťastná. Půjdeš se mnou?“

„Hodláš se přiblížit k nějakým kravám?“

„Ty necháme dost daleko.“

„Tak půjdu.“

Možná ji překvapilo, jak si užila těch několik dní na irském venkově, nedaleko od rozeklaného pobřeží. Ale zdejší lidé jí přinášeli radost a množství psů i koček považovala za normální, dokonce za přijatelné.

Krávy a ovce co by kamenem dohodil od domu už tolik ne, ale naučila se spát i za umanutého kokrhání kohouta a od zbytku hospodářských zvířat se držela dál.

Roarke do života na farmě naproti tomu skočil rovnýma nohama: chodil po polích v botách za pět tisíc dolarů – už nikdy nebudou vypadat jako dřív – a jezdil na prapodivně vypadajících strojích.

Eva vážně přemítala, jestli nezašel příliš daleko, když podožil krávu.

Skutečnou dřinu sice odváděly stroje, ale pořád jste se museli zapojit osobně a zblízka. A jelikož chtěl vidět, jak se dojilo v minulosti, strýc mu vyhověl.

Eva tedy stála v bezpečné vzdálenosti u vchodu do dojírny a sledovala patrně nejbohatšího muže ve známém vesmíru, jak sedí na trojnožce u obrovského zadku krávy, která žvýkala otep sena.

S vlasy staženými do ohonu jako v pracovním režimu těmi svými šikovnými, elegantními prsty tahal krávu za vemeno.

Za gigantické vemeno, jaké podle Evina pevného přesvědčení nepatřilo do civilizovaného světa.

Když ze struku vystříklo do vědra mléko, musela potlačit zachvění. Roarke se naopak zazubil a pokračoval.

„Nezkusíš si to taky, Evo? Naše Gertie je hodná a pokojná jako jehňátko.“

„V žádném případě. Ne. Nikdy.“ Kromě toho slyšela, jaké zvuky dokážou vydávat jehňata, a vůbec je nepovažovala za pokojná.

„Je to příjemný pocit,“ řekl jí Roarke.

„Jo, to se vsadím. Co za chlapa by nechtělo sahat na tak velký cecek?“

Robbie zavyl smíchy a Eva se obrátila k odchodu. „Nechám vás pracovat.“

A když skončil třetí týden dovolené, pomyslela si, že na ní stihli úplně všechno – a ještě víc. Od klidného, sluncem zalitého Řecka po klidné, zelené Irsko.

A – bez ohledu na krávy – užila si každou vteřinu.

2. kapitola

Návrat do New Yorku s sebou přinesl hluk, vlhké horko, vrčící dopravu se špatně naloženými řidiči a chodníky se záplavou lidí.

Dokonalé přivítání doma. Eva milovala každý špinavý i blyštivý, hrubý i vlídný, luxusní i podřadný centimetr tohoto města.

„Bylo to fajn,“ řekla. „Všechno bylo skvělé, že to ani nemohlo být lepší. Ale to samé můžu říct i o tomhle.“

„Všude dobře, doma nejlíp.“

Roarke se proplétal dopravou, zastavoval a kličkoval mezi ostatními vozidly se stejnou lehkostí, s jakou dojel tu

zatracenou krávu. Zavazadla poslali napřed a teď trávili ještě trochu času jen sami dva.

„Návrat v neděli znamená, že ani jeden z nás nemusí jít do práce dřív než zítra. Hlasuju pro pizzu, spoustu vína, popkorn, film a potom spoustu sexu.“

„Skutečně?“

„Musíme si užít dovolenou do poslední minuty.“

„Souhlasím úplně se vším.“

Projeli bránou domova a Eva přejela očima po věžích, věžičkách a vůbec celé rozloze domu, který Roarke postavil, i po širokém trávníku, letně zelených stromech a pestrobarevných květinách i keřích.

„Jo, doma je nejlíp.“

A nepřestala si to myslet, ani když vešli dovnitř, kde na ně ve vstupní hale čekal Summerset ve své obvyklé pohřební černé. Vedle něj seděl Galahad, ale místo aby je přivítal, jen je propaloval očima.

Eva se k němu sklonila. „No tak, víš přece, že jsem ti chyběla.“

Schválně odvrátil hlavu, znovu se na ni podíval a líně k ní dokráčel, jako by jí tím prokazoval laskavost.

Jakmile ho ale pohladila, zapředl a otřel se jí otylým tělem o kolena.

„Vítejte doma,“ řekl Summerset. „Oba vypadáte, že vám dovolená nadmíru prospěla.“

„Jednoznačně. Všechno je tu v pořádku?“

„Ano. Doufám, že to platí i pro vaši rodinu.“

„Platí, ano, a pozdravují vás.“

„Zavazadla, která jste mi označil, jsou vybalená, ostatní na vás čekají nahoře. Až na poručíkův dárek pro vás.“ Summerset ukázal k hlavnímu salónku. „Jak jste žádal.“

Roarke vzal Evu za ruku a společně prošli dveřmi.

Obraz visel na čestném místě nad krbem.

Eva se překvapeně otočila k Roarkeovi. Očekávala, že si ho pověsí do pracovny, možná do knihovny. „Tady? Víš to jistě?“

„Je to osobní, ale ne soukromé. Jde o rodinu, takže ano, vím to jistě.“

„Je to vzácný dar. A jsem poctěn, že jsem jeho součástí,“ dodal Summerset.

Eva jen pokrčila rameny. „Jste jeho skutečný otec, takže...“ Zvedla kocoura. „Vidíš? Nevynechali jsme ani tebe.“

Namalovaný Galahad seděl mezi Evou a Roarkem, zavalitý, ale důstojný.

„Půjdu si nahoru vybalit.“ Ale ještě chvilku se zdržela. „Vyjímá se tu dobře.“

Postavila kocoura na zem, aby vedle ní mohl vyběhnout do schodů. Jakmile vešla do ložnice, zamířil rovnou k posteli, vyskočil na ni a rozvalil se.

Očividně jí odpustil.

Posadila se vedle něj a promasírovala mu břicho. „Taky jsi mi chyběl. V té vile v Řecku by se ti nejspíš líbilo – luxus, to je tvoje. Ale na farmu bys nechtěl, věř mi. Příliš velká konkurence – hemží se to tam psy a kočkami. A taky je tam na tebe až moc venkovního prostoru, s megakrávami a divnoookými ovce. Ty jsi městský tvor, kamaráde. Já taky, proto to poznám.“

„To my všichni,“ souhlasil Roarke. „Nedokážu si představit, jaké to je dělat to, co moje rodina dělá každý den. Na pár dní si to vyzkoušet je zajímavé a příjemné, ale žít tak pořád? Farmáři mají těžký život. Ale milují ho.“

Sedl si a Galahad se přesunul k němu.

Vybalili si věci a na základě tiché dohody se vyhnuli pracovním: pizzu si při západu slunce snědli na terase.

„Popkorn a film možná vynecháme.“ Eva se opřela a napila se vína. „Je sotva devět, ale nepřipadá mi to tak.“

„To je zase tím otáčením Země kolem své osy.“

„Jo, měl bys najít způsob, jak s tím něco udělat. Můžeme přejít rovnou k sexu.“

„Jak bych proti tomu mohl něco namítat?“

„Já si říkala, že nebudeš proti.“ Zavřela oči a zvedla hlavu, aby nastavila obličej nočnímu vzduchu. „Zítra na mě čeká fůra práce. Na tebe taky.“

„To je cena, kterou musíme zaplatit.“

„Stálo to za to. Stýskalo se mi po kocourovi a po new-sorské pizze, ale stálo to za to. V kolik máš první schůzku?“

Usmál se na ni. „Ještě budeš spát.“

„To jsem si myslela. Tak pojďme završit dovolenou.“

Vešli dovnitř a vystoupali do ložnice, kde na posteli ležel rozvalený kocour.

„Některé věci se nemění,“ poznamenala.

Začali se k sobě otáčet, ale vtom jí zapípal komunikátor na toaletním stolku.

„To opravdu ne.“

„Co to má sakra znamenat? Do osmi nula nula ráno nejsem ve službě.“

Zvedla komunikátor. „Dallasová.“

Dispečink pro poručíka Evu Dallasovou. Oficiální žádost o pomoc od poručíka Donalda Webstera. Nečekané úmrtí, Leonard Street 14, byt 321. Přijmete případ jako hlavní vyšetřovatelka?

„Krucí. Přijmu. Hned tam jedu. Dallasová končí.“

Podívala se na Roarkea. „Nevím, co se děje, ale nežádal by mě o pomoc, kdyby to nebylo důležité.“

„Rozumím. Budu řídit – a neuvažuj o tom, jestli jedu s tebou proto, že to na tebe před časem zkoušel, a u nás doma. To je minulost. Budeme to považovat za jiný způsob, jak završit dovolenou.“

„Dobře.“ Připjala si pouzdro se zbraní, které předtím položila na toaletní stůl s úmyslem, že si ho vezme až ráno. „Co sakra dělá oddělení pro vnitřní záležitosti u nečekaného úmrtí?“

„To patrně brzy zjistíme.“

Vzala si odznak, videofon a zbytek věcí. „Zatímco budeš řídit, najdu si, kdo tam bydlí – a kdo je teď nejspíš mrtvý.“

Nechali kocoura ležet na posteli a sešli k autu, které Roarke přivolal dálkovým ovládním z garáže. Eva vytáhla příruční počítač a zadala vyhledávání, zatímco Roarke vyjíz-děl z brány.

„Sakra. Sakra. Ten byt patří Martinu a Elizabeth Greenleafovým. Kapitán Martin Greenleaf z oddělení vnitřních záležitostí – penzionovaný. Trochu ho znám – nebo jsem ho znala. Je to Websterův guru nebo učitel, otcovská postava. Víím, že si byli blízcí. Webster se přátelil s Greenleafem i s jeho ženou.“

„Požádal tě o pomoc, protože je to důležité, jak jsi říkala. Předpokládám správně, že ti nezavolał sám jenom proto, aby to šlo oficiální cestou?“

„Jo, taky bych řekla. Stejně je to trochu zvláštní. A nedělal by to, kdyby to vypadalo na smrt z přirozených příčin nebo nehodu. Nebo možná ano,“ zamyslela se. „Protože si byli blízcí a Webster jednal v návalu emocí.“

„Přijdeš na to.“

„Jo.“ Znovu se na něj podívala. „Vítej doma, sakra.“

„Inu, tohle je náš domov a náš život, nemám pravdu? Tohle jsme my, tohle je naše práce. Já bych ji neměnil. Ty ano?“

„Ne.“ Nad touhle odpovědí nemusela vůbec přemýšlet. „Ale nečekala jsem, že mi rovnou spadne do klína vražda. Webster by o mě nežádal, obzvlášť tímhle způsobem, kdyby to za ni nepovažoval. A já nemůžu přijet k případu ovlivněná tím, co si myslí nebo cítí.“

„To by jistě věděl, ne?“

„Měl by. Zatracená práce, kapitán Greenleaf nebo jeho manželka. Nebo někdo jiný v jejich bytě. Ale pravděpodobnost, že by šlo o někoho jiného, je nízká.“

„Proč?“

„Pokud víím, Greenleaf se vždycky a ve všem řídil pravidly. Ale na to teď nesmím myslet, musím zůstat otevřená všem možnostem, jinak to nejde. Webster tráví hodně času mimo planetu.“

„O tom nevím.“

„Nesmysl. Tráví ho v letovisku Olympus a s Darcíí Angelovou. Olympus ti v podstatě patří a ona je tvůj tamní vrchní polda. Víš o tom.“

„Darcia odvádí svoji práci, a to dobře. Do toho, co dělá ve volném čase, mi nic není. A ano, navštěvuje ji docela často. Padli si do oka – to jsme sami viděli.“

„Padli si do něj zatraceně rychle.“

Střelil po ní pobaveným pohledem. „My snad ne?“

Eva pokrčila rameny. „Možná. No dobře, my taky. Budu potřebovat, abys byl Peabodyová,“ dodala v narážce na svou kolegyni. „Buď abys mi pomáhal, nebo abys zařídil, že se mi Webster nebude plést pod nohy. Zvládneš ten druhý úkol, aniž bys ho praštil do obličeje?“

„Už je to docela dlouho, co jsem ho praštil do obličeje nebo kamkoliv jinam,“ odpověděl Roarke uvolněně. „Dospěli jsme k vzájemnému porozumění.“

„Výborně.“ Když zatočil na Leonard Street, Eva ucítila, jak se v ní zvedá vlna úlevy. „Zavolal poldy. To je dobré znamení. Správný postup, zajištění místa činu.“

„Vezmu ti soupravu z kufru a vklouznu do role Peabodyové.“

Eva viděla, že jde o pěknou, solidní, cihlovou budovu z období před městskými válkami. Slušné sousedství, kvalitní bezpečnostní systém. Před domem momentálně stál strážník.

Eva s Roarkem vystoupali po několika schodech ke vchodu a Eva ukázala odznak.

„Poručíku.“

„Co víte, strážníku?“

„Zareagovali jsme s kolegou na oznámení poručíka Webstera na devět set jedenáctku. Žádal i o sanitku, ale oběť byla mrtvá. Poručík Webster mi přikázal, ať hlídám u vchodu, a mému kolegovi, ať s ním zůstane na místě činu. Obětí je muž kolem pětasedmdesátky, u stolu v domácí pracovně. Žádné viditelné známky násilného vniknutí.“

„Pokračujte.“

Vešla dovnitř, vrhla krátký pohled na dvojici výtahů a vykročila do schodů.

„Bylo od něj chytré, že nechal jednoho strážníka u sebe,“ poznamenala. „Patrně by bylo ještě chytřejší, kdyby to jenom nahlásil a držel se stranou, ale aspoň že tak.“

„A taky bylo chytré, že požádal o tebe, jestli má podezření na cizí zavinění.“

„To ještě uvidíme.“

Ve třetím patře zamířila k příslušnému bytu. Dveře byly vybaveny kamerou – Greenleaf byl koneckonců policista – a kvalitními zámky. Stiskla zvonek.

Otevřel Webster a Eva si pomyslela: Sakra. Vypadá hrozně.

Ve světle modrých očí se mu nezračilo nic než zármutek a zoufalství, a jeho postoj jí prozrazoval, že vynakládá veškeré sebeovládání, aby je udržel na uzdě. Hnědé vlasy, které mu za normálních okolností úhledně rámovaly úzký obličej, vypadaly, jako by je projel hráběmi.

Všimla si, že má na sobě neformální oblečení – takže se před příchodem sem převlékl z pracovního.

„Dallasová. Promiň, ale potřeboval jsem toho nejlepšího. Martin si to zaslouží.“

„Dobře. Ustup, Webstere.“

„Promiň,“ omluvil se znovu. „Roarkeu, díky, že jste přijeli. Víím, že nejsi ve službě, Dallasová, ale... Vypadá to jako sebevražda, jenže to by nikdy neudělal. Nikdy. Musím ti říct –“

„Zatím ne,“ přerušila ho, navzdory jeho zármutku. Musela. „Zatím nechci nic slyšet. Potřebuju, abys mi šel z cesty. Promluvím si s tebou, až se podívám na místo činu a na tělo.“

„Jenom ti...“

„Ne. Strážníku, zůstaňte se svědkem. Kde je tělo?“

Strážník pokročil kupředu a ukázal: „Támhle, poručíku. Zdravotníci ho prohlédli, ale nenarušili místo činu. Dorazili jsme s kolegou přibližně čtyři minuty po oznámení na devět set jedenáctku.“

Vstupní hala se otvírala do obývacího pokoje, ale ještě před ním stál stolek na odkládání věcí. Eva na něm viděla tašku a karton se šesti kvalitními pivy.

„Já...“

„Teď ne,“ řekla Websterovi a vešla do obývacího pokoje zařízeného pohovkou s naklepanými polštáři, polohovacím

křeslem a nástěnnou obrazovkou. Stěny zdobily květinové vzory, před židlí ležel pár bot.

Je tu pořádek, ale ne přehnaný. Bylo znát, že se tu žilo, a dlouho.

Za přepážkou vlevo viděla kuchyni s jídelním koutem. I ta se leskla čistotou, o tom nebylo pochyb, ale zároveň působila používaně. Na pultu stála mísa s letním ovocem. Na polici nad starším modelem AutoChefu byly vyrovnané džbánky, vedle stál sporák s plotýnkami.

Někdo na něm nejspíš doopravdy vařil.

Když pokročila dopředu, po pravici měla místnost, která pravděpodobně původně sloužila jako malá ložnice, ale teď v něm někdo měl své doupě/pracovnu.

A v něm, za černě natřeným stolem, ochable seděl kapitán Greenleaf.

„Já...“

„Později, Webstere. Potřebuju ohledat tělo a místo činu, a ty se zatím musíš držet stranou.“

Roarke podal Evě terénní soupřavu. „Co kdybychom se prošli?“ navrhl Websterovi. „A povíš to mně. Necháme poručíka, ať se postará o tvého přítele.“

„Ještě jsem nevolal Beth – jeho ženě. Nechtěl jsem...“

Teď se k němu Eva otočila. „Kde je?“

„Vyšla si s kamarádkami – chodí s nimi pravidelně. Hádám, že mohla odejít kolem půl deváté.“

„Dobře, prozatím to nech být. Projděte se.“

„Dallasová – nech mě říct jenom tohle, krucinál. Víím, jak to vypadá, ale není to tak.“ Zármutek ho zcela pohltil – jeho obličej, tělo i hlas. „Prostě není.“

„Podívám se, jak to vypadá, a pak si promluvíme. Zatím se drž stranou. Chceš, abych se o něj postarala? Tak mě nech dělat moji práci.“

Vstoupila na místo činu a – aby ho odradila od dalších pokusů o rozhovor – zavřela za sebou dveře.

Greenleaf seděl zhrouceně v křesle za stolem, jako by si jenom zdříml – ačkoliv z tohoto spánku už se neprobudí.

Na zemi vedle křesla ležel policejní omračovač a Eva viděla stopy po zásahu na kapitánově krku.

Hluboké stopy, všimla si. Dost hluboké, aby narušily a popálily kůži.

Na nástěnné obrazovce běžel zápas Mets a Pirátů. Konec sedmé směny, stav 0-1 a Piráti měli hráče na první metě. Vzhledem k tomu, že Greenleafovo křeslo bylo otočené k obrazovce, logický závěr zněl, že se díval přinejmenším na část zápasu, nebo to měl v úmyslu.

Na stole měl datovou a komunikační jednotku, stále zapnutou. Vzkaz na obrazovce zněl:

Promiň, Beth, ale nemůžu prostě takhle pokračovat. Příliš mnoho dobrých poldů má zničené životy a jejich rodiny jsou rozvrácené. Mojí vinou. Odpuť mi aspoň ty, protože já si odpustit nedokážu.

„Jo, Webstere, vidím, jak to vypadá.“

Otevřela terénní soupravu, aby formálně identifikovala tělo, a přitiskla Greenleafův levý palec na identikit.

„Obětí je penzionovaný kapitán Martin Greenleaf z oddělení vnitřních záležitostí Newyorské policie. Věk sedmdesát šest, bydlištěm na této adrese.“

Vytáhla měřicí přístroje. „Čas smrti: dvacet jedna osmnáct.“

Sklonila se a prohlédla si zbraň. „Policejní omračovač, na zemi u pravé strany křesla. Identifikační kód je odstraněný.“

Zkontrolovala ho – byl nastavený na plný výkon – a položila k němu první značku pro techniky.

„Oběť seděla zády ke dveřím do obývacího pokoje, čelem k nástěnné obrazovce. Nástěnná obrazovka i počítač jsou zapnuté. Žádné viditelné známky zápasu, žádné viditelné známky násilí s výjimkou popálenin od omračovače, které naznačují přímý kontakt zbraně s kůží. Omračovač je nastaven na nejvyšší výkon.“

Přesunula se, aby záznamník zabral místo činu z jiného úhlu.

„Oběť má na levé ruce náramkový počítač a na prostředníku stejné ruky prsten.“

Opatrně zkontrolovala Greenleafovy kapsy. „Peněženka v pravé přední kapse kalhot. Obsahuje...“ Nahlédla do ní.

„Identifikační průkaz, řidičský průkaz, kreditní kartu, čtyři fotografie a... třicet šest dolarů v hotovosti. Napravo od počítačové obrazovky leží videofon. Zaheslovaný,“ dodala poté, co se ho pokusila aktivovat, „a sklenička neidentifikované tekutiny s ledem...“ Shýbla se k ní a přičichla. „Voní jako čaj, obsah potvrdí laboratoř. Sklenice stojí na tácku a je poloprázdná.“

Možná si přidal do čaje něco na kuráž, pomyslela si. Jenže.

Proč by si penzionovaný policista, který hodlá spáchat sebevraždu, připravil ledový čaj, zapnul baseballový zápas a napsal poslední vzkaz na počítači, když má na stole pero a blok papírů?

„Na monitoru je text, který vypadá jako dopis sebevraha. Současné informace naznačují, že oběť byla v čase smrti v bytě sama.“

Nebyl by první polda, který ukončil svůj život tím, že si přiložil ke krku omračovač, pomyslela si. A nebyl by ani poslední.

A přesto, celé to vypadalo až příliš úhledně. Vzkaz, který nesdělával téměř nic, sebevražda během manželčiny nepřítomnosti. Byli dlouho svoji, napadlo Evu. Chtěl by, aby jeho žena přišla domů a našla ho takhle?

Záleží na konkrétním manželství, usoudila. Takže si zjistí, jaké bylo to jejich.

Zavřená okna – zavřená a zajištěná. Stárnoucí klimatizace trochu hučela. K tomu bylo třeba připočíst komentář zápasu na nástěnné obrazovce.

Seděl zády ke dveřím. A díval se na zápas. V nápoji, patrně čaji, se rozpouštěl led.

Prošla stůl oběti a objevila kapitánův diář. Na příštích pár týdnů měl zapsaných několik schůzek, k tomu připomínku, aby koupil manželce květiny – za deset dní měli výročí. S večerí zarezervovanou v nóbl restauraci poblíž.

Zapsal si *47 let!* a obkroužil je velkým srdcem.

Eva vykročila ze dveří a prošla bytem do ložnice. I tady bylo čisto, ale přece jen o něco menší pořádek. Viděla známky toho, jak se někdo spěšně oblékal – nebo párkrát změnil názor na to, co si má vzít na sebe.

Nějaká ta kosmetika na pultu v koupelně, další volně ležící pár bot – tentokrát ženských – hned vedle dveří do šatny.

A dvě okna vedoucí na požární schody. Jedno zajištěné, druhé ne. Eva zvědavě prošla celý byt a zkontrolovala všechna ostatní. Zajištěná. Až na to jedno jediné, v ložnici.

Vrátila se k němu, otevřela ho a podívala se nahoru a dolů.

Ve společné šatně našla Greenleafovo oblečení, úhledně srované. Manželčino bylo uspořádané o poznání méně.

Večer s kamarádkami, pomyslela si. Vybírala si, co si má vzít na sebe, a několik možností zavrhla.

V zásuvkách v ložnici to vypadalo podobně. V nočních stolicích našla nějakou tu elektroniku, hydratační krémy, lahvičku léků podporujících erekci a lubrikant.

Jelikož oboje bylo poloprázdné, předpokládala, že manželé zůstávali sexuálně aktivní.

V kuchyni si všimla zprávy umístěné na lednici.

Drahoušku, uvnitř je svačina pro tebe a Dona. Za pár hodin se uvidíme. Nepřežeň to s pitím!

Na začátku i na konci vzkazu bylo namalované srdíčko.

Eva se vrátila k tělu.

„Dobře, kapitáne. Dobře.“

Zavolala techniky a márnici – požádala o vrchního soudního patologa Morrise. Pomyslela si, že zatím není nutné volat Peabodyovou. Stačí, když ji seznámí s případem ráno.

Místo toho napsala Roarkeovi.

Přived' ho zpátky.

Zatímco čekala, zjistila čas napsání zprávy na počítači vedle těla. Shodoval se na minutu přesně s časem smrti, takže mohla vzniknout těsně před osudným stisknutím spouště i těsně po něm.

V kuchyni zkontrolovala AutoChef. Vypadalo to, že Greenleafovi povečeřeli nudle se smetanovou omáčkou a salát.

V lednici – dobře zásobené – si všimla tácu s něčím menším na zub: sýr, nakládané okurky, pečlivě nakrájená kolečka nějakého masného výrobku, dip, salsa.

Na pultu ležel vedle mísy s čipsy a hromádky ubrousků podnos se sušenkami.

Očekával Webstera, o tom nebylo pochyb, a to se taky dalo vysvětlovat oběma způsoby.

Ať mě najde Webster a všechno zařídí, zatímco bude Beth pryč.

Nebo někdo jiný nečekal přítomnost poldy na místě činu pár minut po čase smrti.

Prozatím nechala otevřené obě možnosti.

Uslyšela otvírání vchodových dveří a vrátila se do obývacího pokoje.

„Posaď se, Webstere.“ Ukázala na křeslo, odkud se mu nenabízel přímý výhled na mrtvolu. „Pověz mi, co se stalo.“

„Vezmu to od začátku, ano?“

Vypadal o něco klidnější a Eva věděla, že za to může poděkovat Roarkeovi.

„Tak spusť.“

„Martin za mnou dnes odpoledne přišel. Byl jsem týden mimo planetu, takže jsem pracoval o víkendu. Měl jsem fůru restů. Napadlo ho, že si zajdeme na oběd a popovídáme si, ale neměl jsem čas. Jenom jsme si vypili kafe.“

„Jakou měl náladu?“

„Dobrou. Veselou. Vypadal v pohodě. Vyprávěl o zápase vnučky v dětské lize a vyptával se, jak se vede mně. Chtěl jsem s ním probrat pár věcí, ale zrovna jsem na to neměl čas, a tak mi navrhl, ať přijdu kolem deváté k němu, protože Beth někam jde s kamarádkami a my si zatím můžeme vypít pár piv – pokud je donesu – a pokecat si.“

„Očekával tě.“

„Přesně tak. Nedostal jsem se k němu před půl desátou. Potřeboval jsem ještě něco dodělat na ústředí, pak jsem se chtěl převléknout a koupit to pivo.“

„Jak ses dostal dovnitř?“

„Mám elektronický klíč a znám jejich heslo. Neobtěžoval jsem se tím, abych zvonil zdola, ale když jsem zaklepal u bytu, neotevřel mi. Nakonec jsem si otevřel sám – říkal jsem si, že mě asi neslyšel. Zhruba v posledním roce měl občas potíže se sluchem a slyšel jsem z jeho pracovny baseballový zápas. Zavolał jsem na něj.“

Na okamžik se odmlčel, aby se zklidnil.

„Postavil jsem piva, podíval jsem se do jeho pracovny a uviděl jsem ho.“

„Dotkl ses něčeho?“

„Jeho ramene. Levého. Jinak ničeho – zbraně, monitoru ani ničeho dalšího. Jenom jsem mu položil dlaň na rameno, protože jsem nemohl uvěřit... Bože.“

Webster si zakryl obličej rukama a celý se rozechvěl. „Potřebuju vteřinku.“

„Přečetl sis, co je na monitoru.“

Webster – stále se zakrytým obličejem – přikývl. Pak spustil ruce a z očí mu vyšlehly blesky. „A je to blbost. Blbost, Dallasová. Nikdy by to neudělal Beth, dětem, vnoučatům. Neudělal by to ani mně. A nikdy by nezvolil takový konec.“

„Nevíš, jestli neměl nějaké další zdravotní problémy kromě toho zhoršeného sluchu?“

Webster zavrtěl hlavou a prohrábl si vlasy.

„Nic, o ničem se mnou nemluvil, ani Beth – a ta by mi to řekla. Říkal, že je čím dál pomalejší, a švalo ho to. To o dobrých poldech a jeho vině je blbost. Ctil odznak, chápeš?“ Webster se zajíkl, ale hned zase pokračoval. „Jo, byl nekompromisní a zakládal si na dodržování pravidel. Pokud mu nějaký polda smrděl, šel po něm až do úplného konce, a to samé naučil i mě. Nejsi pak zrovna oblíbená, ale je to tvoje práce. Někdo to narafičil, Dallasová,“ zakončil naléhavě. „Martin by tohle neudělal. Víím to bez sebemenších pochybností.“

Právě teď potřebuju fakta, pomyslela si Eva. Ne pocity.

„Říkal jsi, že jsi zaklepal. Kolikrát? Jak dlouho jsi čekal, než jsi vešel?“

„Zaklepal jsem dvakrát. Jak jsem říkal, byl čím dál pomalejší. Počkal jsem možná minutu, možná o něco míň, a otevřel jsem si. Víc než zhruba minutu to nebylo.“

„Slyšel jsi zevnitř něco?“

„Ne. Tedy, ten zápas. Slyšel jsem komentář zápasu. Ozýval se z jeho pracovny, takže jsem předpokládal, že mě neslyšel klepat.“

„Věděl někdo další, že tě dnes večer očekával?“

„Já nevím. Beth – té by to řekl.“

Rozpřáhl ruce a zase je nechal klesnout. Nakonec je složil v klíně s propletenými prsty, jako by nevěděl, co si s nimi má počít.

„Netuším, jestli to řekl ještě někomu dalšímu ani proč by to dělal.“

„Popiš mi váš vztah.“

„Když jsem nastoupil u vnitřních záležitostí, byl to můj kapitán a zůstal jím, dokud neodešel na odpočinek. A byl pro mě i něco jako táta. Moji rodiče se rozešli, když jsem byl ještě dítě, a vlastní táta o mě nikdy neprojevoval zájem. Matka se znovu provdala a s novým manželem se o mě taky zrovna moc nezajímali. Martin a Beth ano. Byl jsem u nich na každé Vánoce. Měl jsem ho moc rád a chci dostat toho, kdo mu tohle udělal.“

„Zatím jsem nedospěla k závěru, že šlo o vraždu. Požádala jsem o Morrise a technici jsou na cestě. Ty nejsi součástí vyšetřování. Nemůžeš být. To sám víš.“

Zvedla ruku, než stačil promluvit. „Budu tě informovat. To můžu, ale víc ne. Nestavěj se mi do cesty.“

„Vím, že jsi ho neměla zrovna v lásce.“

Bezvýrazně se na něj zadívala. „Myslíš, že to ovlivní moji způsobilost vyšetřit jeho smrt?“ zeptala se chladně.

„Ne. Vůbec ne. Proto jsem požádal o tebe. Dallasová, musím tu být pro Beth. Tohle jí... Mílovali se. Potřebuje tu mít někoho, kdo ho měl taky rád. Nechci jí zavolat a přivést ji domů k něčemu takovému. Nechci, aby ho takhle viděla, nechci, aby přihlížela, jak ho odnášejí v pytli na mrtvoly.“

„Potřebuju její vyjádření. Musím ji vyslechnout. S největší pravděpodobností je poslední, kdo ho viděl živého.“

„Říkal, že se Beth vrátí do půlnoci, nejspíš dřív. Jednou měsíčně se schází s kamarádkami, dají si víno a pár hodin si povídají.“

„Řekl jsi někomu, že sem dnes večer půjdeš?“

„Napsal jsem Darcii. A když se u mě zastavil Martin, měl jsem otevřené dveře kanceláře. Někdo mohl slyšet, jak se domlouváme, ale sám jsem to nikomu konkrétnímu neřekl.“

„Roarkeu, zkusíš získat záznamy bezpečnostních kamer z budovy a z té nad dveřmi bytu?“

Počkala, dokud Roarke neodešel.

„Jestli je tu něco, jakýkoliv detail, jakákoliv drobnost, kterou vynecháváš, retušuješ, přibarvuješ, vyklop to, Webstere, jinak přísahám Bohu, že až to zjistím – a já to zjistím –, nasekám tě na kousky.“

Webster zavřel oči a přikývl. Pak se jí podíval zpřímá do očí.

„Proto jsem chtěl na tenhle případ tebe. Přesně proto. Ne. Nic takového tady není. Taky přísahám Bohu. Jaký je čas smrti? Říkala jsi, že mě budeš informovat.“

„Dvacet jedna osmnáct.“

„Bože, panebože, o pět, deset minut později jsem nejspíš vešel do budovy a stoupal po schodech. Kdybych dorazil jen o pár minut dřív...“

Eva viděla, doslova viděla, jak se jeho sebeovládání hroutí. Rázně ho přerušila.

„Kdyby nic neřeší. Zapomeň na ně. Řekl ti něco o nějaké hrozbě? Třeba jenom něco na způsob normálních policejních historek?“

„Ne...“ Webster se zarazil a mávl rukou. „Totiž, jasně, předtím, než šel do penze. Poldům z OVZ někdo vyhrožuje pořád, to patří k věci. Slýcháš výhrůžky, občas nějaká hádka přeroste ve fyzický střet. Většinou jenom někdo upouští páru, takže to zapíšeš a necháš plavat. To samé platí pro tebe, Dallasová, a pro jakéhokoliv poldu, rozdíl je jenom v tom,

že nám obvykle vyhrožují jiní poldové. Nejsme oblíbení,“ dodal a pokrčil rameny. „Tak to prostě je.“

„Něco z poslední doby? Něco konkrétního?“

„Ne. Podívej, Martin nemusel odcházet na odpočinek. Sám si to zvolil. Řekl mi, že bylo načase předat pochodeň, jak to formuloval. A chtěl trávit víc času jako manžel, táta, děda. V penzi se mu líbilo. Beth odešla na odpočinek pár let po něm a hodně spolu cestovali. Mluvili o tom, že se přestěhují na jih, koupí si nějaký dům na pobřeží a loď, ale mají tady rodinu, takže to nikdy neuskutečnili. Na něco jako výhrůžky přišla řeč jedině, když jsme mluvili o práci, ve stylu: *Vzpomínáš na toho kretěna, co říkal, že ti tupým nožem vyřízne to tvoje krysí srdce a zkrmí ho ostatním krysám?* Byla to pro něj minulost, Dallasová, odsloužil si svoje a tím to pro něj skončilo.“

Od dveří k nim dolehlo klepání. Eva vstala a uvedla dovnitř techniky. Zatímco jim dávala instrukce a vysvětlovala, co má přednost, dorazil i tým z márnice.

„Co kdybys počkal v kuchyni?“

Webster zavrtěl hlavou. „Zaslouží si, aby u něj byl někdo, kdo ho znal a záleželo mu na něm.“ Otočil se k ní. „Hodnotíš to jako vraždu.“

„Momentálně to hodnotím jako podezřelé úmrtí. Kde je jeho služební zbraň?“

„Odevzdal ji, když šel do penze. Vím to, protože jsem byl u toho.“

„Co jiná zbraň? Záložní omračovač?“

„Dallasová, posledních patnáct let před důchodem Martin pracoval za stolem. Žádnou jinou zbraň neměl. Ten omračovač není jeho.“

„A jestli ano?“

„Pak někdo našel způsob, jak zařídit, aby to tak vypadalo.“

Tiše stál a díval se, jak tým z márnice odváží tělo. „Chci drink – pořádný drink. V kuchyni měl láhev whisky.“

„Ne, já pro ni dojdu,“ zarazila ho Eva, když se Webster obrátil k odchodu. „Jsem zaizolovaná, ty ne.“

Vrátil se Roarke a kývl na Evu.